

ת"פ 17668/12/20 - מדינת ישראל נגד חלא מרשוד

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17668-12-20 מדינת ישראל נ' מרשוד

בפני בעניין:	כבוד השופט ארנון איתן המאשימה נגד הנאשמת	מדינת ישראל חלא מרשוד
-----------------	---	------------------------------

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה, בכתב האישום, בעבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין עפ"י סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1925 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**").
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 7.3.20 בשעות הערב נהגה הנאשמת ברכב פורד שמספרו 7028765 מכיוון חיפה לירושלים, אז אספה ברכבה 3 שוהים בלתי חוקיים (להלן: "**שב"ח**") שביקשו להגיע לרמאללה. הנאשמת והנוסעים נעצרו במחסום עופר.

תסקיר שירות המבחן

3. ביום 17.1.22 הוגש תסקיר שירות המבחן. אביא מתוכנו בתמצית.
4. הנאשם בת 29, רווקה המתגוררת בבית הוריה בחיפה. הנאשמת הינה בעלת תואר ראשון בחינוך וספרות אנגלית ותואר שני בסוציולוגיה ואנתרופולוגיה, שניהם מהאוניברסיטה העברית. לטענת הנאשמת היא מצויה בהליכי קבלה לכתיבת דוקטורט באוניברסיטת מנצ'סטר וברצונה לעבור להתגורר באנגליה ככל ותתקבל לתכנית הלימודים. הנאשמת עוסקת מזה מספר חודשים במרכז מחקרים בחיפה בתחום כלכלה פוליטית ותמיד מימנה את עצמה באמצעות עיסוק בעבודות שונות.
5. בהתייחסה לעבירה ציינה הנאשמת, כי הסיעה את השב"ח לאור בקשת ידיד שלה. המדובר בחברות ארוכת שנים בינה לבין אותו ידיד ולאור העובדה שסמכה עליו לא ביקשה לבחון האם לנוסעים אישורי שהייה. עוד טענה שלא דיברה עם הנוסעים במהלך הנסיעה.
6. הנאשמת הביעה חרטה על המעשים, אך שירות המבחן חש בדבריה ברצינות לזיהוי של המעשים, ניכור רגשי וסגירות. התחושה הייתה כי החרטה שהביעה נבעה מחשש מתוצאות ולא מחרטה על ביצוע המעשים וכן שלא פעלה בתום לב ובתמימות, עד כי "רב הנסתר על הגלוי". עוד צוין שניכר שההליך המשפטי אינו מהווה עבורה גורם מרתיע.
7. מעבר לכך תיארה הנאשמת בפני שירות המבחן את עמדותיה הפוליטיות תוך תיאור תחושות אפליה, גזענות וחוסר שייכות שחשה כלפי הממשל הישראלי, וכי הממסד גורם עוול לאוכלוסייה הערבית המונע

ממנה קבלת זכויותיה הבסיסיות. עם זאת, הנאשמת לא מצאה קשר בין פעולותיה לבין עמדותיה הפוליטיות ולטענתה, חרף אותן עמדות, היא אינה מפרה את הוראות החוק.

8. שירות המבחן תיאר את התנהלותה הנורמטיבית בדרך כלל של הנאשמת ואת הישגיה הלימודיים והמקצועיים באופן שהעבירה אינה תואמת את התנהלותה הרגילה. עוד תוארה נטילת האחריות למעשים. מצד שני תוארו עמדותיה הביקורתיות כלפי ישראל וכי "רב הנסתר על הגלוי" בכל הנוגע לנסיבות העבירה כך שיש לתמוה על התנהלותה במהלך האירוע. שירות המבחן התרשם, כי אין בהרשעת הנאשמת בכדי להוביל לפגיעה כלכלית בה בעת הנוכחית.

9. בשים לב לאמור מצא שירות המבחן כי הטלת עונש של"צ משמעותי על הנאשמת יהיה בו כדי להוות עונש חינוכי ומקטין, סיכוי להישנות העבירות. לפיכך המליץ השירות על הטלת 220 שעות של"צ לצד התחייבות.

10. בהמשך, ולבקשת ההגנה הוריתי על קבלת תסקיר נוסף המתייחס לסוגיית ההרשעה. בתסקיר זה צוין שהנאשמת הציגה אישור לפיו היא התקבלה ללימודי דוקטורט באוניברסיטת מנצ'סטר והיא נדרשת לשם כך להצגת תעודת יושר כחלק מתנאי קבלתה. בשים לב לאמור צוין שירות המבחן, כי לאור עברה הנקי של הנאשמת והתנהלותה הנורמטיבית, ולאור ביטויי החרטה שהביעה והפקת הלקחים שביצעה, וכן לאור הפגיעה בעתידה המקצועי, יש מקום לשקול את ביטול ההרשעה.

טענות הצדדים

11. בטענותיה לעונש ציינה המאשימה, כי במעשיה פגעה הנאשמת בערך המוגן של ביטחון המדינה, שלטון החוק, ובזכותה של המדינה לקבוע את הבאים בשעריה. עוד צוין הסיכון הביטחוני הרב שנבע ממעשי הנאשמת בייחוד לאור המצב הביטחוני בימים אלו. המדובר בעבירה חמורה ביותר המעידה על תעוזה והחטאת אחרים. מתחם הענישה בעבירות אלו נע בין חודש מאסר ועד ל-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לצד מאסר מותנה, קנס ופסילה.

12. המאשימה הפנתה לפסיקת בית המשפט העליון בו נקבע, כי נוכח חומרת העבירה לא ניתן לחמוק מהרשעה, גם במקרים בהם תוכח פגיעה קונקרטית בעיסוקו של הנאשם. אמנם, הנאשמת הביעה חרטה על המעשים אך לצד זאת הובעו עמדותיה שאינן תואמות, וכן ניכור כלפי העבירה. לאור האמור המלצת שירות המבחן לביטול ההרשעה אינה ברורה כלל. עוד ניתן להבין ששירות המבחן אינו שולל הישנות העבירה בעתיד והאמירה כי "רב הנסתר על הגלוי" מלמדת כי להטיל ענישה משמעותית על הנאשמת, לשם הרתעה.

13. באשר לנזק הקונקרטי הנטען טענה המאשימה, כי זה לא הוכח והמסמכים שהוגשו אין בהם די בכדי להוכיח את טענת הפגיעה. בנסיבות האמורות ביקשה המאשימה להטיל על הנאשמת עונש מאסר למשך חודש ימים שיכול וירוצה בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופסילת רישיון נהיגה.

14. בטיעוניו לעונש ביקש הסנגור לקבל את המלצת שירות המבחן אודות ביטול ההרשעה. נטען כי אין המדובר בהסעה המונית וכי מדרג החומרה של העבירה אינו גבוה. עוד נטען כי השב"חים כבר היו בתוך תחומי המדינה וביקשו לצאת ממנה באופן המפחית מחומרת העבירה.

15. עוד נטען כי חומרי חקירה שלא הועברו לעיון בית המשפט היה מוביל להפחתה בחומרת הענישה. צוין, כי

הנאשמת לא ידעה מראש אודות השב"ח. צוינה גם נטילת האחריות והיות האירוע חד פעמי. הסנגור ציין גם את הישגיה האקדמיים של הנאשמת ואת הנזק הקונקרטי שייגרם לה ככל ותורשע בדין. הסנגור הפנה לפסיקה התומכת בעמדתו והביע את הסכמת הנאשמת לביצוע של"צ.

16. בתום הדברים ביקשה הנאשמת להוסיף, כי היא מבינה שטענה בשיקול דעתה וכי היא מעוניינת להמשיך בהתקדמותה האקדמית עליה עבדה מזה כשנה. הרשעתה בדין תפגע באפשרות זו ויש להכיר בעובדה שגם קצינת המבחן התרשמה מנטילת האחריות.

סוגיית ביטול ההרשעה

17. כבר עתה אציין כי לאחר עיון בחומר שלפני לא מצאתי לנכון לבטל את הרשעת הנאשמת.

18. סוגיית אי ההרשעה מעוגנת בסעיף 192א לחסד"פ, וכן סעיף 71א(ב) ובסעיף 1(2) לפקודת המבחן [נוסח חדש], תשכ"ט-1969, אשר בכולם הוסמך בית המשפט ליתן צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, תוך הימנעות מהרשעה.

19. בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל** פ"ד, נב(3) 337 נקבע כי באופן כללי, משהוכח ביצועה של עבירה, יש להרשיע את הנאשם, זולת מקרים יוצאי דופן בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה (ראו: סעיף 6 לפסק דינה של כב' השופטת דורנר).

20. עוד נקבע בפרשת **כתב הנ"ל** כי מטרת השימוש בסעיף זה לחוק היא שיקומית, והיא תובא במכלול השיקולים לפטור את הנאשם מהרשעה. בפסה"ד נקבע כי ייעשה שימוש בכלי זה כאשר יתקיימו שני תנאים אלו במצטבר:

א. הרשעה תוביל לפגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

ב. סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים שפורטו בפסה"ד.

21. בפסיקה מאוחרת נקבע שאי הרשעתו של נאשם, שאשמתו הוכחה, היא חריג לכלל שכן יש בה ממד של פגיעה בעקרון השוויון בפני הדין. לפיכך נקבע שבתי המשפט מצווים לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכות שניתנה להם על פי סעיף 71א(ב) לחוק העונשין ולהימנע מהרשעת נאשם רק במקרים חריגים בהם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, וזאת בכדי למנוע פגיעה מהותית בעקרון השוויון בפני החוק ובשיקולי ענישה אחרים (ראו בהרחבה: ע"פ 1082/06 **מיכאל שוראקי נ' מדינת ישראל** (20.6.06); וכן השוו אודות השימוש החריג בסעיף אי ההרשעה: רע"פ 1666/05 **יאיר סטבסקי נ' מדינת ישראל** (24.03.05); ע"פ 1042/03 **מצרפס שותפות מוגבלת בע"מ (1974) נ' מדינת ישראל**, נח(1) 721 (2003)).

22. בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3), 685, (17.8.00) נקבע כי: "משמתבקש בית המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם... במאזן השיקולים האמור גובר בדרך כלל השיקול הציבורי ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבירין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס

בלתי סביר בין הנזק הצפוי מההרשעה בדיון לבין חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעברין מההרשעה".

23. בספרו **על סדר הדין בפליילים** (חלק שני, תשס"ג, 1105) ציין המלומד קדמי כי "בנסיבות נדירות ביותר, כאשר יש בעצם ההרשעה משום תגובה חריפה באורח קיצוני למעשה העבירה מחד גיסא, ובנסיבות העניין אין מקום לענישה אלא להעמדה במבחן. נסיבות נדירות כאלה נוצרות בדרך כלל על רקע נסיבות אישיות - כגון: גיל, מצב בריאות, מוצא משפחתי - כאשר ההרשעה כמוה כ'מכת מוות' לנאשם".

24. עוד נקבע בפסיקה שאחד השיקולים המהותיים שייטו את הכף לטובת אי הרשעה הינו כאשר בית המשפט משתכנע שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו והביע חרטה לגביהם (ראו: ת"פ 40200/99 **מדינת ישראל נ' שלמה איזנברג** (10.02.04)).

25. במקרה דנן, אמנם קיימת המלצה לביטול ההרשעה, ואולם אין באמור כדי להובילי למסקנה שיש לבטלה. ראשית, טענת הנאשמת כי לימודיה בהכרח ייפגעו לא הוכחה באופן מספק, אלא באמצעות מכתבים מצד אנשי סגל באוניברסיטה, אך לא בהנחיות מפורשות של רשויות ההגירה באנגליה. בנוסף, ההחלטה לקיים את לימודיה באנגליה היא בחירתה של הנאשמת, אך מובן כי היא תוכל ללמוד גם במוסדות לימוד אחרים. בפסיקת ביהמ"ש העליון נקבע כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (3.1.13). כאמור, במקרה שלפני לא הוכח שייגרם נזק כאמור.

26. הסיבה השנייה בגינה איני סבור שיש להורות על ביטול ההרשעה נוגע בחומרת העבירה. באופן כללי גישתי היא שבעבירות מסוג זה יש להחמיר את מדיניות הענישה ולקבוע שביטול הרשעה הינו בגדר חריג שבחריגים. כפי שצינתי לעיל, בפס"ד כתב נקבע שאי הרשעה הינו כלי בו ניתן לנקוט כאשר "סוג העבירה" מאפשר לוותר עליה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי ענישה אחרים. עוד נקבע בפסיקה שכלל שחומרתה של העבירה גבוהה יותר, כך תהפוך אי ההרשעה לקשה יותר. במקרה שלפני המדובר בהחלט בעבירה חמורה, שכן הנאשמת הסיעה 3 שב"חים מבלי שהיא מבררת את זהותם, באופן שעלול היה לגרום לנזק בטחוני. לצערי ניכר שגם לאור עמדותיה, כפי שהובעו בשרות המבחן, והבעת החרטה המנוכרת מצדה, היא אינה מפגינה את משמעות המעשה וחומרתו עד תום.

27. יתר על כן, בתסקיר הראשון התרשם שרות המבחן, כי ההליך המשפטי אינו מהווה גורם מרתיע עבור הנאשמת, ובנסיבות אלו קיימת חשיבות, כי לצד העונש שיוטל עליה יתווסף רכיב של הרשעה, שיהווה גורם מרתיע, וכן כדי להתריע מפני ביצוע עבירה דומה בעתיד, מצדה.

28. בנימה אישית אבקש לסיים דבריי באמירה זו - בעת האחרונה למדנו במדינתנו אודות ההשלכות ההרסניות, המסוכנות והמצערות עד כאב של הסעת שוהים בלתי חוקיים על ביטחון תושבי מדינת ישראל. בעת הזו, יותר מבעבר, עת מוטלים מתים ברחובות ולו בשל פעולה זו של הכנסת והסעת שוהים בלתי חוקיים לתחומי המדינה, לא ניתן להתעלם מחומרתה של עבירה זו. אמנם, יכול ויגרם לנאשמת נזק ממשי מהרשעתה בדיון אך הנזק שיוכל והיה נגרם מפעולתה הינו רב בהרבה. זאת ועוד, עמדותיה של הנאשמת, כפי שפורטו בתסקיר, אינן מעידות על כך שהיא חרדה להשלכות מעשיה, זולת השלכותיו על עתידה האקדמי. על כך נאמר, "סוף מעשה במחשבה תחילה". זה המעשה ואלו תוצאותיו. היה על הנאשמת להבין תחילה, כי אלו יהיו השלכותיו על עתידה, ועל כן אין באפשרותי לחרוג ממתחם הענישה הנוהג, בייחוד במקום בו לא

התרשמתי שקיימת הפנמה מספקת אודות חומרת המעשים.

29. אפנה אם כן לקבוע את מתחם העונש בגין העבירה הנדונה.

מתחם העונש ההולם

30. כאמור, הנאשמת הורשעה בעבירה לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, הקובע כי המסיע ברכב תושב זר השוהה בישראל שלא כדין, דינו - מאסר שנתיים או הקנס הקבוע בסעיף 61א(3) לחוק העונשין ובעבירת הפרעת שוטר.

31. כידוע, עבירות על חוקי הכניסה לישראל פוגעות בריבונותה של מדינת ישראל ובקביעה מי יבואו בשעריה. ראו: ע"פ 617/15 **רשק מונטר נ' מדינת ישראל** (2.4.15). עוד נקבע בפסיקה כי המסיעים, המלינים והמעסיקים את השוהים הבלתי חוקיים, חטאתם עולה משל השוהים הבלתי חוקיים, שכן "חוטאים הם ומחטיאים את הרבים, ומכאן גישת המחוקק שהחמירה עמהם". ראו: ע"פ 3173/09 **מוחמד פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.09).

32. בעבר נקבע בפסיקה כי בשל הסיכון הביטחוני הרב הנובע מעבירות אלו, מן הראוי להטיל עונשי מאסר בפועל גם אם מדובר באדם מן הישוב אשר עשה מעשיו בתמימות או מחמת צורך דוחק כלשהו. ראו: ע"פ 5198/01 **ח'טיב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(1) 769 (18.10.01). בהמשך נקבע שיש לבחון היטב את נסיבותיו של כל מקרה כדי לקבוע את מתחם הענישה ההולם ואין בהלכת **ח'טיב** כדי לקבוע כי בכל מקרה יוטל מאסר בפועל. ראו: ע"פ 3674/04 **מוחמד אבו סאלם נ' מדינת ישראל** (12.2.06).

33. בבחינת מתחם הענישה שנקבע בגין עבירה זו ניתן לראות **שמדיניות הענישה המקובלת והנוהגת בעבירה של הסעת שוהה לישראל הינה מגוונת ונעה בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשי מאסר**.

בעפ"ג 1671-09-13 **סאלח נ' מדינת ישראל** (1.12.13) נגזרו על נאשם שהסיע 4 שבח"ים שנת מאסר בפועל, מע"ת, קנס, פסילה בפועל ופסילה על תנאי. ברע"פ 7726/13 **נסאסרה נ' מדינת ישראל** (8.1.14) אישר ביהמ"ש העליון גז"ד בו נגזרו על נאשם בהסעת 4 שוהים בלתי חוקיים, ללא עבר פלילי רלוונטי, שבעה חודשי מאסר בפועל, מע"ת, קנס ופסילה בפועל. בת"פ 20655-04-15 **מדינת ישראל נ' רבחי גרדאת** (13.1.16) נקבע שמתחם העונש ההולם בגין כל אחת מעבירות הסעת שבח"ים שאינן בנסיבות מחמירות נע ממאסר קצר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות), ועד 9 חודשי מאסר בפועל. בת"פ 42848-01-15 **מדינת ישראל נ' זהיד חרובי** (1.6.13), במקרה של אדם מבוגר שהסיע קרובת משפחה, נגזרו על הנאשם 30 ימי מאסר בפועל, אשר רוצו בעבודות שירות, 6 חודשי מע"ת, פסילה וקנס.

בת"פ 436-06-15 **מדינת ישראל נ' אסמעיל אבו גודה** (29.6.16) צוין ש"בעת שמדובר בעבירה של הסעת תושב אזור, ללא עבירות נלוות, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לארבעה חודשי מאסר בפועל. ודוק, הכלל הוא שיש להשית על מי שמבצע עבירה של הסעה שלא כדין של תושב זר עונש מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות ורק במקרים חריגים ומיוחדים ניתן להסתפק במאסר על תנאי".

גזירת עונשה של הנאשמת בתווך הענישה שנקבע

34. במקרה דנן, חרף העובדה שלא מצאתי לבטל את הרשעת הנאשמת, מצאתי לנכון להתחשב (לקולא)

בהתנהלותה הנורמטיבית בדרך כלל, תפקודה התקין, העדר רישום פלילי, נטילת האחריות, ההודאה במעשה, וכן החיסכון בזמן שיפוטי, זאת לצד התחשבות בפגיעה שיכול ותיגרם לנאשמת כתוצאה מהטלת רכיב של מאסר, ולו בדרך של עבודות שירות.

35. לפיכך מצאתי לגזור את עונשה של הנאשמת כלהלן:

- א. 250 שעות שירות לתועלת הציבור. התוכנית תוגש בתוך 60 יום לאישור בית המשפט.
- ב. מאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים, שלא תעבור את העבירה שבכתב האישום.
- ג. התחייבות ע"ס 5,000 ₪ למשך 3 שנים לבל תעבור עבירה על חוק הכניסה לישראל. רשמתי לפניי את התחייבות הנאשמת בע"פ.
- ד. קנס בסך 2,500 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים החל מיום 1.8.2022.
- ה. פסילה למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

36. המזכירות תשלח העתק גזר הדין לשרות המבחן.

זכות ערעור כחוק בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ח אייר תשפ"ב, 19 מאי 2022, בנוכחות המאשימה, הנאשמת ובא כוחה.